

paa den tyske Stats Omraade, hvor man dog bærer tungere Byrder, end Danmark bærer, bør det heller ikke være uoverkommeligt at finde en Ordning her. For at illustrere, hvorledes Forholdene kan forme sig, kan jeg fortælle ærede Medlemmer om en Mand i Haderslev, der i 1918 solgte en Ejendom for 27 500 Mark og lod indprotokollere 25 000 Mark. Nu er han blevet tvunget ved Kongens Foged ledsaget af en Smedesvend, der skulde staa parat til at aabne Penge-skabet, om det skulde være nødvendigt, til at udlevere sine Hypotekbrevne mod at modtage disse værdiløse Papirmark. Manden spørger fortvivlet: Hvor er Retfærdigheden henne, naar Kongens Foged har den Opgave at tvinge Folk til sligt? Der maa gøres noget, man slaar sig ikke til Taals i de nye Landsdelé med denne Tilstand. Jeg ved godt, hvor vanskelig Opgavens Løsning er, og jeg føler mig ikke beføjet til at sige, hvorledes den skal løses. Det, de tyske Markere og Hypotekejere ønsker, er nærmest det, at der maa blive nedsat en Kommission, der skulde blive klar over, hvad der kunde gøres, for at disse Mennesker dog kan komme til en Del af det, de ejede. Der har været forhandlet i Finansministeriet for nogle Aar siden — jeg var ogsaa den Gang til Stede —, om man skulde efterkomme dette Ønske om en Kommission. Man har ofte drøftet Sagen og synes ikke, man vil. Jeg var vel den Gang den eneste, der støttede Andragendet. Jeg kan dog ikke tænke mig andet end, at der nu, da Forholdene dog har forandret sig, efter at man fra tysk Side har anerkendt, at der maa gøres noget, vil findes flere, der kunde støtte sligt et Andragende. Man kan nemlig ikke slaa sig til Ro med at sige: Ja, men det hele er jo ordnet ved Valutareguleringen. Det er det nu ikke. Denne Mand, som jeg fortalte Dem om, har slet ingen Valutaregulering faaet, og hele Valutareguleringen lider jo under det Misforhold, at Kreditorerne ikke har faaet samme Ret som Debitorerne. Saa vanskelig denne Opgave er, saa er den alligevel uløst og kræver sin Løsning.

Da Foraarsarbejdet jo nu er begyndt, er der Grund til at pege paa, hvorledes Tyendspørgsmaalet har udviklet sig i de nyhervervede Landsdele. Jeg vil da gerne anerkende, at Formen, under hvilken Ansøgninger om at faa Tjenestefolk Syd fra, fremkommer, kan være god nok, den er bedre, end den var før, men alligevel klager man meget over, at der ikke vises tilbørligt Hensyn til Landbrugets Tary; man siger, at man ofte sender Folk som brugelige til alt

Landbrugsarbejde, som absolut ikke er brugelige. Forleden kom en Bondemand fra Byllerup-Bov og fortalte mig om en Mand, som han havde faaet tilsendt, og som skulde være skikket til alt Arbejde, der forefaldt indenfor Landbruget; da han imidlertid om Morgenen skulde begynde at rensse Stalden, saa sagde han, at det Arbejde kunde han ikke have med at gøre, og da de satte sig til Kaffebordet, forlangte han sine Rundstykker, for det var han vant til at faa. Den Slags Folk, forstaar man, kan man jo ikke arbejde med, og derfor ønsker Landmændene dernede, at man ser lidt mere fordomsfrit paa Spørgsmaalet og lader dem faa Lov til at faa deres Tjenestefolk derfra, hvor de er vant til at faa dem, Syd fra. Det ligger ogsaa saa meget mere nær, da man jo ellers er villig til at give Polakker i stort Tal Indrejsetilladelse, ogsaa for Landbrugets Skyld, saa det skulde vel ikke være saa vanskeligt ogsaa at give tyske Tjenestefolk Syd fra Lov til at komme herind.

Ja, det var nogle af de Ønsker, jeg ved denne Lejlighed gerne vilde have Lov til at fremkomme med.

Finansministeren (Bramsnæs): Det Tillægsbevillingslovsforslag, som her foreligger, viser et talmæssigt Underskud paa ca. 51 Mill. Kr., naar man sammenholder Tillægsbevillingslovsforslagets Tal med Finanslovens. Der er allerede gjort opmærksom paa her i Dag, at erfaringsmæssigt gaar dette kasse-mæssige Underskud paa Tillægsbevillingsloven og Finansloven ned, naar Statsregnskabet foreligger. Der er regnet med, at det foreliggende Underskud vil gaa ned med en Snes Millioner Kroner; det er naturligvis ikke til at vide noget om, men Erfaringerne gaar i Retning af, at saadan har det været de tidligere Aar, og der er vel ingen Grund til at tro, at det skulde stille sig stort anderledes i Aar.

Det Tillægsbevillingslovsforslag, der her foreligger, er et tro Billede af, hvad Tillægsbevillingsloven har været tidligere, nemlig et meget betydningsfuldt Supplement til Finansloven, og de Udgifter, der findes opført her paa Tillægsbevillingslovsforslaget, giver ogsaa Udtryk for, at man ved Finanslovens Vedtagelse med rund Haand har opsat til Tillægsbevillingsloven eller til senere Bevillinger, hvad man tilfældigvis ikke havde Lyst til at optage paa Finansloven. Det er dette System, jeg har karakteriseret som i allerhøjeste Grad uheldigt økonomisk, og det er det System, man har søgt at komme bort fra ved den nye Affattelse af Finanslovsforslaget. Ser man paa Forholdet